

Savlova pot v Damask.

Ksaver Meško.

Jezdi v Damask iz Jeruzalema Savel Taržan,¹
 jezdi z njim srd, ki muči in žgè ga noč in dan,
 da iztrebljen učencev Kristovih ves bode zbor. —
 Pot najdaljšo šel Savel, najhujši prestal bi napor,
 da le narod spet ves bi dajal Jahvetu² čast,
 Njemu, ki je njegova vsa slava, moč in oblast.

Jezdi s tovariši Savel. Ko polnoč obraz mu mračan:
 skrb za Jehove čast teži ga noč in dan;
 le oko mu, ko že na zapadu se bliska, gori.
 Konji drvé ko veter, ki čez puščavo beži.
 Molk. Le kopita pojó. Vmes Savel si govori:
 „Ti, ki po morju hodiš, neba obok držiš,
 Ti, ki v blisku živiš, ki v gromu nam govoriš,
 Ti, ki si šel pred očeli v ognju med zidi morja,
 Ti, ki pod Tvojim korakom drhtela puščava je vsa —
 saj še sedaj morjé, puščava in slednja pot
 poje in vriska v spominu: „Tod šel je Gospod Sabaot!“ —
 Ti, ki pred Tabo nihče nikoli še ni obstal,
 Ti, ki nasprotnike vse v dan srda si v prah poteptal —
 kljubovati li mogel Ti je Faraon?
 Amalek kaj bil pred Tabo, kaj Asur, kaj Babilon? —
 Tebe naj zasramuje peščica teh ljudi,
 pekla izrodek, ko sebi otrok nebes se zdi?
 Stri jih z mojo slabotno roko, pomandraj jih v prah,
 da bo prevzel Tvoje ljudstvo trepet in velik strah,
 da drhté vsak Tvoje světo ime spet slavi —
 jaz pa, zadnji tvoj hlapec, naj služim do konca Ti dni!“

Konji hité ko ptice. Savlu preleno. — „Naprej!“
 Pšica iz loka asurskega ne leti hitrej.

Mrak na licih, na ustih, obrvih Savlu visi,
 le v očeh mu, ko bliski o polnoči, gori.

¹ Doma iz Tarza v Mali Aziji.

² Jahve, Jehova = Bog. Seve je judovski in krščanski Bog eden in isti. Vendar si mislimo Jehovo, Boga starega testamenta, Boga ostrosti, ki je rekel: „Zob za zob, kri za kri, življenje za življenje.“ Bog kristjanov pa nam je le bolj Bog usmiljenja, ki je govoril: „Ljubite svoje sovražnike.“ Torej je bila Savlova pot iz Jeruzalema v Damask pot od Boga ostrosti in srda k Bogu ljubezni. Pregarjalec učencev Kristovih je sam postal Kristov učenec.

Že v daljavi rase iz zemlje Damaska obzid,
 kar se ustavi pod Savlom konj ko v zémľjo pribit,
 hip samó — pa se z divjim rezgetom v višino povzpne.
 Savel povzpne se v sedlu, k očem si pritisne roke:
 Glej, ves svet pred njim od neba do zemlje gori,
 huje, ko kadar skoz noč najčrnejšo blisk zaplamlji.
 In ko da v hipu zadel ga premočne roké je zamah,
 s sedla moč ga nevidna vrže v pocesni prah.

Glas pred njim: „O Savel, kaj zoper mene besniš?“

Savel, drhteč ves: „Kdo si, gospod moj, ki govoriš?“

„Jezus Krist, ki ti se zoper njega boriš.“

Savel v trepetu se vradosti: „Gospod, o povej,
 kaj naj storim? In pot, ki jo hodim naj, razodej!“

„Idi v Damask! Pri Judi izvedel boš, kaj naj storiš —
 Savel, izvolil sem te, da za moje ime trpiš.“

Vstane Savel.

„Slep!“

Spremljalci mu dajo roke.

Vedejo v mesto ga.

Moli tam Savel do tretjega dne,
 da Ananija mu z božjo močjo oči spet odpre.

Tak je Savel iz Tarza od Jahvela k Bogu prišel,
 h Kristu Gospodu, da zanj bo boril se, do smrti trpel.

